

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **L. X. T.**, zastoupeného advokátkou Mgr. Barborou Čihákovou, se sídlem Cheb, Jánské náměstí 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, PSČ: 170 34, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 4. 2006, č. j. 32 Az 9/2005 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátce Mgr. Barboře Čihákové **s e u r č u j e** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2005, č. j. OAM-1056/VL-07-05-2005, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 19. 4. 2006 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudek žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížností. Uvedl, že žalovaný jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a že ji neposuzoval ve vztahu k § 14 zákona o azylu. Stěžovatel konstatoval, že i politické důvody mohou být řádným důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, krajský soud se měl právě tímto zabývat. Z těchto důvodů stěžovatel uplatňoval kasační důvod spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Dále stěžovatel namítl, že tvrzení správního orgánu, že při svém rozhodování vycházel z údajů sdělených stěžovatelem a z informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně situace ve Vietnamu, zejména ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2004 (z 28. 2. 2005) a z aktuálních informací ohledně situace ve Vietnamu obsažených v databázi České tiskové kanceláře, které jsou součástí správního spisu, prokazuje, že správní orgán nehodnotil správně všechny důkazy v jejich souhrnu

a souvislostech. Stěžovatel byl toho názoru, že správní orgán měl v jeho případě vycházet zejména z konkrétních podmínek případu, a ne z obecných formulací obsažených ve výše zmiňovaných dokumentech, které však nemohou být pro věc rozhodující. Informace obsažené ve zprávě Ministerstva zahraničí USA a databázi České tiskové kanceláře není možno podle stěžovatele považovat za prokazatelné a přesvědčivé důkazy. Z tohoto důvodu považoval stěžovatel rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Stěžovatel proto namítal vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a nedostatek důvodů rozhodnutí soudu, který měl za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel rozšířil důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních, pokud tvrdí, že i politické důvody mohou být řádným důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť politické důvody v předcházejícím řízení vůbec nezmiňoval, uváděl pouze, že důvodem žádosti o azyl byla snaha o vyhledání matky, snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a problémy se zaměstnavatelem ve vlasti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke stížním důvodům, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl; k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49 (publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS), dále též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 - 33, www.nssoud.cz.

Po vyloučení nepřipustných důvodů se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V souvislosti s tvrzením stěžovatele o nedostatku důvodů rozsudku soudu, zdejší soud uvádí následující: K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho důvodů se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve světle této judikatury lze již *prima facie* konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné.

Pokud stěžovatel uvedl, že žalovaný jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a že ji neposuzoval ve vztahu k § 14 zákona o azylu, nezakládá se toto sdělení stěžovatele na pravdě, neboť žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, nejednalo se tedy o zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Namítá-li stěžovatel v obecné rovině vadu v dokazování, kterou nijak nespecifikoval, neuvedl především, jaké další důkazní prostředky si měl žalovaný opatřit, jaké důkazy provést či k jakému závěru o skutkovém stavu měl dojít, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podle ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu je správní orgán povinen

opatřit si potřebné doklady pro rozhodnutí, avšak je to v první řadě stěžovatel, který jako žadatel o azyl svými tvrzeními o skutečnostech, jež jsou důvodem jeho žádosti, určuje směr důkazního řízení. Není smyslem a účelem azylového řízení (a ostatně zpravidla ani v možnostech správního orgánu), aby správní orgán za žadatele o azyl důvody pro poskytnutí azylu vymýšlel či o nich bez dostatečného podkladu v žadatelových tvrzeních spekuloval. Obecná námitka nedostatečného skutkového zjištění byla již předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Advokátu stěžovatele, ustanovenému usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 7. 2006, č. j. 32 Az 9/2005 - 43, přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti, a sice 1000,- Kč za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) (těmito úkony byly první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), a na to navázaný paušál 75 Kč podle § 13 odst. 3 AT. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám Mgr. Barbory Čihákové do 2 měsíců od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu